

Lola Ridge, Αναρχική και ποιήτρια

Η Lola Ridge υπήρξε κοντινή φίλη της Emma Goldman και άλλων γνωστών αναρχικών καθώς και γνωστών συγγραφέων και ποιητών όπως των William Carlos Williams, Kenneth Rexroth και Marianne Moore. Σε αντίθεση με αρκετούς ριζοσπάστες συγγραφείς του καιρού της είχε ιδίαν αντίληψη και αυθντική εμπειρία από τη ζωή της εργατικής τάξης, την οποία απέκτησε από νεαρή ηλικία κατά τη διάρκεια της παραμονής της στα χωριά και τις μικρές κωμοπόλεις των ανθρακωρύχων στις δυτικές ακτές της Νέας Ζηλανδίας. Αλλά, πάνω από όλα, αφιερώθηκε στη σύνδεση της avant-garde λογοτεχνίας με την πολιτική δράση.

Γεννήθηκε στο Δουβλίνο το 1873, όταν ο πατέρας της ήταν φοιτητής Ιατρικής. Μετά τον πρώιμο θάνατό του, με την μητέρα της εγκαταστάθηκαν στη Νέα Ζηλανδία, όταν η ίδια ήταν πέντε ετών. Η μητέρα της Emma είχε συγγενείς στη Δυτική Ακτή της χώρας αυτής και το 1880 παντρεύτηκε έναν χρυσοθήρα στην Hokitika.

Η έφεση της Lola Ridge στο γράψιμο εμφανίστηκε νωρίς και το πρώτο ποίημά της δημοσιεύθηκε σε μια εφημερίδα του Canterbury όταν ήταν μόλις 19 ετών. Αργότερα άλλα έργα της εμφανίστηκαν σε άλλα περιοδικά της Νέας Ζηλανδίας καθώς και στο Australian Bulletin. Όταν ήταν 22 ετών, η Lola παντρεύτηκε έναν ανθρακωρύχο, τον Peter Webster, που ήταν και συνέταιρος σε ένα χρυσοχοΐο στον μικρό οικισμό του Kaniere, κοντά στο Hokitika. Ο γάμος τους δεν ευδοκίμησε. Ο Webster φαίνεται ότι ήταν αλκοολικός και σε ηλικία 30 ετών η Lola χώρισε και μετακόμισε με τη μητέρα και

τον τότε τρίχρονο γιο της στο Σίδνεϊ, όπου σπούδασε Ζωγραφική και συνέχισε να δημοσιεύει ποιήματα αλλά και διηγήματα. Όταν η μητέρα της πέθανε λίγα χρόνια αργότερα, η Lola και ο γιος της μετακόμισαν ξανά, αυτή τη φορά στις ΗΠΑ.

Εγκαταστάθηκαν στο Greenwich Village της Νέας Υόρκης και η Lola δραστηριοποιήθηκε στο αναρχικό κίνημα. Το 1909 το ποίημά της «The Martyrs of Hell» («Οι μάρτυρες της κόλασης») εμφανίστηκε στο εξώφυλλο του μηνιαίου αναρχικού περιοδικού «Mother Earth» («Μητέρα Γη») που εξέδιδε η Emma Goldman.

Η Ridge πέρασε το υπόλοιπο της ζωής της στις ΗΠΑ, και αναδείχθηκε σε διάσημη προσωπικότητα της ριζοσπαστικής λογοτεχνικής σκηνής της Νέας Υόρκης. Για να υποστηρίξει τη γραφή της, εργάστηκε αρχικά ως εργοστασιακή εργάτρια, αλλά και μοντέλο καλλιτεχνών. Σύντομα έγινε οργανώτρια του αμερικανικού ριζοσπαστικού εκπαιδευτικού κινήματος, μέσα από το Ferrer Association που ιδρύθηκε από τους οπαδούς του ισπανικού αναρχικού Francisco Ferrer (Σύνδεσμος Ferrer). Από τους πρώτους υποστηρικτές της εκπαίδευσης ως απελευθερωτικής δραστηριότητας, ο Ferrer εκτελέστηκε το 1909 κατά τη διάρκεια ενός πογκρόμ εναντίον του αναρχικού κινήματος στην Καταλονία. Μέσω του Ferrer Association, η Ridge συναντήθηκε με τον David Lawson, έναν νεαρό Σκωτσέζο αναρχικό, μηχανικό στο επάγγελμα. Έζησαν μαζί για δέκα σχεδόν χρόνια πριν παντρευτούν.

Το ζευγάρι έγινε το επίκεντρο της επαναστατικής κοινωνικής διαμαρτυρίας κατά τη διάρκεια και μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το "μεγάλο, ελάχιστο επιπλωμένο και με κρύο νερό πατάρι ... στο κέντρο του Μανχάταν" έγινε σημείο συνάντησης της ριζοσπαστικής διάνοησης της Νέας Υόρκης... Η Lola κάθε φορά που πουλούσε ένα ποίημα ή ένα άρθρο οργάνωνε εκεί πάρτι. Η πρώτη συλλογή ποιημάτων της, «The Ghetto», εμφανίστηκε το 1918 και περιέγραψε τη ζωή των Εβραίων μεταναστών της εργατικής τάξης που έβλεπε γύρω της στην ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης. Δύο χρόνια αργότερα μια άλλη συλλογή ποιημάτων, «Sun-up», ανέδειξε πτυχές της ασυνήθιστης παιδικής της ηλικίας στην Ιρλανδία και της παραμονής της στους Αντίποδες (στυμ. Νέα Ζηλανδία και Αυστραλία). Τα δύο αυτά βιβλία καθιέρωσαν το όνομά της σε σχέση με τον κοινωνικά αφοσιωμένο ελεύθερο στίχο.

Ενώ η γραφή της θαυμάζοταν ευρέως, η εκπληκτικά έντονη προσωπικότητά της και ο επαναστατικός της ζήλος συνέβαλαν στη φήμη της. Το όνομά της ήταν συνεχώς στην επικαιρότητα. Ήταν από τις πρώτες υπέρμαχους των δικαιωμάτων των γυναικών, των ομοφυλοφίλων και των μαύρων, των Εβραίων και άλλων ομάδων μεταναστών, και χρησιμοποίησε την ποίησή της για να υποστηρίξει δημόσια και ανοιχτά τις υποθέσεις τους κάτι που πάντα έκανε με πάθος.

Το «Firehead», που δημοσιεύτηκε το 1929, είναι μια μακρά ποιητική αλληγορία για την εκτέλεση των Ιταλών αναρχικών Sacco και Vanzetti. Οι δύο άνδρες κατηγορήθηκαν για ληστεία τράπεζας στην οποία σκοτώθηκαν δύο φύλακες, δικάστηκαν σε μια γελοία δίκη και καταδικάστηκαν σε θάνατο. Μια παγκόσμια εκστρατεία και μια πλήρης εξομολόγηση από τον πραγματικό ληστή απέτυχαν να αποτρέψουν την εκτέλεσή τους. Τη νύχτα πριν από την εκτέλεση τον Δεκέμβριο του 1927, η Ridge με μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων ξενύχτησε έξω από τη φυλακή του Charleston στη Βοστώνη. Η έφιππη αστυνομία τους απώθησε.

Την ίδια εποχή η Ridge, ανάμεσα σε άλλους, συνεργάστηκε με τον, κατά το ήμισυ Ινδιάνο, εργατικό αγωνιστή και μέλος των IWW, Frank Little. Και οι δύο συμμετείχαν ή οργάνωσαν πάμπολλές διαμαρτυρίες και άλλες εκδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο. Τον Ιούνιο του 1917, ο Frank Little απήχθη από μια ομάδα μπράβων, βασανίστηκε και λυντσαρίστηκε μέχρι θανάτου. Η Lola Ridge έγραψε γι' αυτό το ποίημα «Frank Little at Calvary».

Κατά την ίδια περίοδο της υστερικής καταστολής, ένας άλλος εργατικός οργανωτής, ο εργαζόμενος στα ποταμόπλοια του Σαν Φρανσίσκο, Tom Mooney, κατηγορήθηκε για μια βομβιστική επίθεση που σκότωσε δέκα ανθρώπους κατά τη διάρκεια μιας στρατιωτικής παρέλασης. Ο Mooney είχε προειδοποιήσει νωρίτερα ότι οι διάφοροι πράκτορες και μπράβοι θα μπορούσαν να διαταράξουν την παρέλαση για να κηλιδώσουν το εργατικό κίνημα. Καταδικάστηκε με βάση καταγγελλόμενη ψευδορκία και πλαστά αποδεικτικά στοιχεία και καταδικάστηκε σε θάνατο, ποινή που στη συνέχεια έγινε ισόβια κάθειρξη. Η μακρά εκστρατεία για την απελευθέρωσή του έκανε τον Mooney ίσως τον πιο διάσημο πολιτικό κρατούμενο στις ΗΠΑ. Ως μέρος της εξαιρετικά δημιουργικής εκστρατείας υπεράσπισής του κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του Λος Άντζελες το 1932, έξι νέοι μπήκαν στο στάδιο με σήματα που έλεγαν «Free Tom Mooney» στις αθλητικές τους προθήκες και έτρεξαν γύρω από το κομμάτι φωνάζοντας αυτό το σύνθημα μέχρι να συλληφθούν.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1920, όταν ο Mooney βρισκόταν στη φυλακή του San Quentin για πάνω από δέκα χρόνια, η Lola Ridge έγραψε ένα ποίημα γι' αυτόν με τίτλο «Stone Face», το οποίο τυπώθηκε και διανεμήθηκε εν είδει προκήρυξης, όχι μόνο στις ΗΠΑ αλλά και σε άλλες χώρες. Έγινε αφίσα και επιγραφή που διακόσμησε χώρους εργατικών συνελεύσεων και συνδικάτων κλπ. Τελικά, ο Mooney απελευθερώθηκε επί προεδρίας Ρούσβελτ μετά από 23 χρόνια.

Η Lola Ridge περιγράφηκε από τον φίλο της και εκδότη ως «ο πιο εύθραυστος άνθρωπος από φυσικής πλευράς και ο φτωχότερος από οικονομικής». Σπάνια η υγεία της ήταν καλή και πέθανε από φυματίωση το 1941, σε ηλικία 67 ετών. Σε μια νεκρολογία στην εφημερίδα «New York Times» χαρακτηρίστηκε ως μια από τις «κορυφαίες σύγχρονες ποιήτριες» της Αμερικής. Η φήμη της αναβίωσε τα κατοπικά χρόνια στις ΗΠΑ με πολλά από τα ποιήματά της να επανεκδίδονται, αλλά είναι ελάχιστα γνωστή στις χώρες όπου μεγάλωσε.

**Η σύντομη αυτή βιογραφία είναι παρμένη από το έντυπο «Where the Light of their Glory Leads - the international context of the Blackball strike», που δόθηκε ως ομιλία για την εκατονταετηρίδα της απεργίας του BlackBerry Strike του 1908, στο Blackball, στις 23 Μάρτη 2008 από τον Mark Derby.*

***Μετάφραση Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.*